

[Arne Bjerregaard]

den af det, fordi det økonomiske samarbejde ikke fuldt ud fungerer i den vestlige verden og da slet ikke i en krisesituation.

Hvis vi ser på lønudviklingen i Danmark, må vi erkende, at den udviklingslinje, vi var inde i sidst i 1970'erne, er vendt til det positive. Jeg skal da gerne give socialdemokratiet ret i – og jeg ynder heller ikke, at man ved disse debatter står og skælder hinanden ud for de synder, man har begået – at udviklingen vendte ved indgrebet i 1979. Når socialdemokratiet så gerne påpeger virkningen af indgrebet i 1979, må de også erkende, at det vigtigste var den indkomstpolitiske del, og dermed må socialdemokratiet også erkende, at indkomstpolitikken er en nødvendighed, og at vi ikke kan slække på indkomstpolitikken generelt set, så længe der ikke er opnået økonomisk balance.

For ikke at ødelægge indkomstpolitikken er det nødvendigt, at der ikke skabes overophedninger visse steder i beskæftigelsen i samfundet, idet vi ved af erfaring, at det giver et lønpres, som vil brede sig til andre områder og dermed ødelægge indkomstpolitikken. Derfor var det nødvendigt at gribe ind over for ophedningen i byggesektoren, idet der på visse områder viste sig ret stærke lønstigninger. Det er klart, vi har ikke andre muligheder. Der findes ingen sanktioner imod disse lønstigninger, hvad heller ikke er ønskeligt, men når det ikke er det, må man vælge opbremsning på de områder, hvor der er overophedning.

Det er lige så klart, at vi ikke kan føre indkomstpolitik i så forfærdelig mange år. Det erkender vi. Det vil skabe stivhed i samfundsstrukturen, hvilket ville virke hæmmende for nye initiativer, nye produkter og nye produktionsformer m.v. Man ville få et statisk samfund, hvis man førte indkomstpolitik i f.eks. 20 år. Det er ikke muligt. Det ville være ødelæggende, men det kan være nødvendigt over en kortere tid og er en nødvendighed.

Stort set må vi sige, at vi internationalt som nationalt er inde i en positiv udvikling, men herhjemme har vi et enkelt stort minus, et særdeles alvorligt minus i vores økonomiske udvikling, og det er det stigende betalingsbalanceunderskud.

Jeg ønsker ikke at stå her og bortforklare, at en del af den stærke forbedring af statsfinanserne er sket på grund af en stigning i

betalingsbalanceunderskuddet. Indfører vi f.eks. biler for 1 mia kr., vil statsfinanserne faktisk blive forbedret med 2-3 mia kr. Det kan vi ikke bortforklare, og derfor kan det heller ikke bortforklares, at en forbedring af betalingsbalancen kan bevirke, at forbedringen af statsfinanserne bliver svagere.

Det nødvendige indgreb, vi lige har gennemført for at styrke betalingsbalancen, kan reelt påvirke statsfinanserne eller i alt fald afdæmpe den positive udvikling på både beskæftigelsen og statsfinanserne, men på trods heraf vil det brede flertal her i Folketinget vel ikke modsige indgrebets nødvendighed. At indgrebets form ikke tilfredsstiller det samme brede flertal, er en anden side af sagen.

I kristeligt folkeparti har vi ikke lagt skjul på, at indgrebet over for det stigende betalingsbalanceunderskud hellere måtte ske tidligt end for sent, og jeg skal ikke undlade at sige, at jeg ved behandlingen sidste år bl.a. sagde:

»Vi må være opmærksom på, at hvis betalingsbalanceunderskuddet for en væsentlig del skyldes øget privatforbrug, hvad enten det skyldes erhvervelse af kortvarige eller langvarige forbrugsgoder, må man nødvendigvis kigge nøjere på det. Hvis dette er tilfældet, mener kristeligt folkeparti, at vi har en forpligtelse til nøje at vurdere de nuværende tal og de tal, der kommer resten af året. Hvis disse tal viser en yderligere stigning i privatforbruget, må denne stigning stoppes, hvad enten man i eller uden for dette ting piber eller synger, for efter min formening er der ikke i dette tiår nogen som helst mulighed for en generel stigning i privatforbruget, og sikrer man sig ikke i tide mod en sådan stigning, vil den nuværende fremgangslinje brat blive brudt.«

Så vidt 1984. Det er den erkendelse, vi alle er kommet til nu, at denne udvikling gik altså, som jeg frygtede, og derfor måtte vi nødvendigvis gribe ind.

For kristeligt folkeparti at se er det nu væsentligere end nogen sinde, at vi til fulde udnytter de fordele, som det internationale opsving, de faldende energipriser og vores egen energiproduktion giver os i den kommende tid. For mig at se har der ikke i de sidste 13 år været så gode muligheder som nu for at skabe økonomisk balance, og derfor må vi i allerhøjeste grad søge at udnytte denne mu-